

само душата има възможност да люби. Щомъ люби, душата познава Онзи, отъ Когото е излѣзла. Не познава ли своя Създателъ, човѣкъ не може да люби. Той не е отворилъ още душата си за Божественитѣ лъчи, т. е. за лъчитѣ на Божественото слънце.

Като се говори на хората за любовта, за истината, за мъдростта, като Божествени принципи, нѣкои отъ тѣхъ правятъ движения съ главата си, махатъ я на една, или на друга страна. Защо? Не сж съгласни съ това, което имъ се говори. Какво трѣбва да правятъ? Да мислятъ. Понѣкога и клонетѣ на дървото се движатъ, но причинитѣ на това движение сж външни, а не вътрешни. Следователно, за да осмислите движението на главата си, пренесете го вътре въ себе си. Нека стане вътрешно движение въ главата. Вътрешното движение въ главата наричаме мисль. Ще каже нѣкой, че човѣкъ не трѣбва да мисли много. Отде знае това? Отъ опитность. Опитнитѣ на единъ човѣкъ не сж мѣродавни за всички хора. При това, каква опитность е тази, при която мисльта не взима участие? Ще каже нѣкой, че отъ опитность е дошълъ до заключението, че не може да намѣри човѣкъ въ свѣта, когото да обича. Защо? По две причини: или той самъ нѣма душа; или хората, които се движатъ окоио него, нѣматъ душа. Резултатътъ на неговия животъ ще бжде $0:0=0$. Каква философия има въ това? Какво знание е придобилъ този човѣкъ?